

Present i futur de la reforma litúrgica

FOTO: AGUSTÍ CODINACH

Del 16 al 18 d'abril, en el centenari del primer Congrés Litúrgic de Montserrat (1915-2015), a Barcelona i al monestir de Montserrat, es va celebrar el IV Congrés Litúrgic de Montserrat. Recordant que el primer Congrés va significar la consolidació del moviment de la reforma litúrgica a Catalunya, aquest nou Congrés va recordar la reforma litúrgica conciliar i es va preguntar sobre els reptes que planteja el futur a la litúrgia com a celebració del misteri de Crist i aliment espiritual del poble de Déu. A la foto, acte inaugural del Congrés, convocat pels bisbes de Catalunya i l'abat de Montserrat.

GLOSSA

Compartir sempre per amor

Des de la finestra de l'habitació veig uns contenidors de deixalles. Durant el dia, però especialment en fer-se fosc, hi van passant persones amb uns carretons —transport improvisat— que recullen el que els sembla més valuós. Les nits en què s'hi poden deixar mobles i altres objectes de la casa són especialment concorregudes. Què hi ha darrera aquestes vides? Si es tracta de persones del país, la crisi econòmica, probablement, els ha abocat per camins diversos, pas a pas, cap a la marginació i cap alguns dels problemes que l'acompanyen: subsidis exhaurits, dificultats familiars, pèrdua d'habitatge, baixa autoestima, dependències... En el cas dels immigrants, cal afegir-hi un llarg camí i molts esforços per arribar a allò que consideraven la terra promesa. Arribats a destinació troben precarietat, por, indiferència, desemparament, preocupació anginant per la família si s'han pogut reagrupar, enyor si la tenen lluny... Nosaltres ens hem acostumat a uns i altres. És una imatge habitual en els nostres pobles i ciutats. Potser els ajudem personalment en determinades ocasions o col·laborem amb alguna organització o institució especialit-

zada. ¿Som conscients i coherents amb la realitat, però, que es tracta d'un germà o germana en Jesús fet home, presència de Déu, Pare comú?

Aquest Déu que anomenem Pare vol ser Pare de tots i especialment dels pobres, als quals posa sota la seva protecció amorosa. Hem d'aprendre a descobrir en els germans més necessitats la presència de Crist, que es dona a conèixer i s'identifica amb ells, a qui se sent enviat. També ens hi envia a nosaltres per descobrir, reconèixer i donar resposta a les seves necessitats i a compartir els béns materials; mai per força, sempre per amor. Jesús confia que els acollirem, els ajudarem i els farem objecte de la nostra solidaritat en un acte de caritat fraterna que és, alhora, un deure de justícia que fa proper el Regne. «Fill meu, fes almoïna amb els béns que tinguis; quan facis caritat no siguis gasiu. No esquivis cap pobre, i Déu no t'esquivarà. Fes caritat en proporció als béns que tinguis. Si en tens molts, dona més; si en tens pocs, no et sàpiga greu de fer una almoïna més petita [...]. Qui fa una almoïna ofereix a l'Altíssim una ofrena excel·lent.» (Tb 4,7-8.11)

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Església perfecta o Església viva?

Com desitjaríem sentir de paraula, almenys d'una majoria de nosaltres, «estic content de pertànyer a aquesta Església, en ella veig, hi toco, hi visc l'Esperit de Jesucrist!»

Si no és freqüent sentir aquestes o altres paraules semblants, no és necessàriament perquè l'Església és imperfecta. Pot ser també per altres causes. Així, pot ser que no tinguem ulls per descobrir-hi realitats de l'Esperit. O que no coneixem els temps o les maneres com l'Esperit condueix el seu Poble.

Qui no coneix el camp, fa una passejada per les vinyes del Penedès i veu casualment que el pagès les està podant i pensa que les està matant; i hi va en ple hivern, quan els ceps estan nus, aparentment secs, i pensa que estan morts. Evidentment la poda és necessària i «toca» que a l'hivern la vinya estigui així. Un sarment pot estar unit al cep, encara que aparegui sense fulles ni fruit: ja els tindrà quan el temps sigui propici. I els tindrà gràcies a la poda i al temps d'«hibernació».

Això era més o menys el que ens volia dir Jesús amb la seva paràbola de la vinya i els sarments: independentment de l'aparença, el que importa és que el sarment no se separi del cep. Hem de recordar-ho, perquè de vegades pensem que l'Església nascuda de Jesucrist Ressuscitat ha de ser una Església en la qual tot es vegi clar, no hi hagi moments de perplexitat, ni recerques difícils, ni conflictes. Aquesta creença va portar a alguns a buscar una Església només de «purs», autèntics i sants. Van acabar fracassant, fent el contrari del que volien. Aquesta Església mai no ha existit.

Ni tan sols la narració del llibre dels Fets dels Apòstols, que tendia a idealitzar les comunitats dels primers cristians, va deixar de relatar els moments crítics. Quan sant Pau, ja convertit i batejat i després d'un temps de reflexió i convivència amb la comunitat de Damasc, va a Jerusalem, es produeix una profunda crisi. A aquella comunitat, la principal, li resultava molt difícil entendre, no solament «el personatge», que abans havia causat tant de sofriment, sinó també les idees que predicava. La seva presència va despertar suspicàcies, temor, rebuig. Va haver de sortir Bernabé a donar la cara per ell. La comunitat el va acceptar, perquè va veure que l'acompanyava l'Esperit. Però davant la reacció que van tenir els jueus d'origen grec, el van convidar a tornar a la seva terra, Tars, com a mesura prudent. Segons alguns, per allunyar «el problema». En definitiva,

«L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. S'anava consolidant, vivia reverenciant el Senyor i creixia gràcies al consol de l'Esperit Sant.» (cf. Ac 9,26-31)

Pau, creixement en nombre, progrés en fidelitat al Senyor... Era la primavera de l'Església. N'hi ha hagut moltes al llarg de la història. Però cap no s'ha realitzat sense moments de recerca, de tensions i decisions feixugues.

«Mantenir-se». Es mantenen les roques, els monòlits, els astres, les lleis físiques, la lògica... Però el manteniment de l'Església és semblant a com el sarment està unit al cep, és a dir, és un roman-dre viu: cada primavera reviu després d'haver estat podat i haver passat el seu hivern, sense deixar de ser el mateix i, no obstant això, cada vegada és nou. Així viu l'Església, en fidelitat i creixement, en arrelament i en novetat, en seguretat i en aventura... No pot ser de cap altra manera. Déu ens vol així.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ JOAQUIM AMARGANT

Evangelització audiovisual

En Joaquim Amargant és animador de grups de joves de catequesi a Mataró des de 1968. Fa prop de 15 anys que col·labora amb el programa de TV *Creure Avui*, portaveu de les activitats de l'arxiprestat de Mataró, que formen una trentena de persones. Aquest programa, dirigit per Ramon Safont-Tria, pretén «fer arribar a creients i a no-creients les preocupacions i vivències dels cristians de Mataró i rodalia».

Sou un grup de catequesi actiu...

Sí, des de 1973 cada any fem un viatge per Europa amb els joves de la catequesi de Sant Josep de Mataró. Hem realitzat per al *Creure Avui* reportatges dedicats a Escòcia, Àustria, Itàlia, Romania, Perú... Un dels mitjans per treballar amb els joves són els audiovisuals.

Creure Avui és un programa evangelitzador?

Recordo el que diu el nostre director: potencialment, tenim una audiència de 400.000 persones. Quantes veuen el programa? Això també depèn de nosaltres? Donem la veu a persones que realitzen tasques amb continguts cristians, expliquem el que fan les comunitats parroquials. Sí, fem un programa obert i atractiu, parlem de coses que afecten la gent, encara que no siguin creients, però que els arribin al cor; també evangelitzem.

Com ha evolucionat la seva fe, a partir del programa?

El programa *Creure Avui* m'ha confirmat el que crec cada vegada més: l'Església no l'han de formar persones acomodades —ja siguin religiosos o laics—, sinó persones compromeses amb l'Evangelí. A les entrevistes coneixem persones amb testimonis colpidors; sobretot, les que dediquen el seu temps a tasques humanitàries, ajudant els més desfavorits, arribant a la seva vida...

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels musulmans i pels hindús

O h Senyor, et dono gràcies pels musulmans i pels hindús i per tots els estimats amics que hi tinc.

Cada vegada que et trobem en la pregària, tu ens fas més bons cristians, més bons musulmans, més bons hindús.

Dóna'ns a tots, a tots, el do de la fe per saber-te trobar.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

Sólo por hoy... estaré alegre

—Sólo por hoy manifestaré el contento interior y la alegría exterior: ¡Jesús ha resucitado! Él es mi futuro: la vida eterna, el cielo prometido. El P. Faber, convertido al catolicismo, escribió: «**La redención fue destinada a devolvernos la alegría y a recuperar los derechos hereditarios.**»

—Sólo por hoy seré generoso. La alegría nos cura de un montón de tristezas y enfermedades, tanto para aquellos que la reciben... como para quienes la dan.

—Sólo por hoy me esforzaré y seré una persona con la sonrisa en los labios; con alegría en la frente, en los ojos, salida de un corazón agradecido y bueno.

—Sólo por hoy me desearé toda preocupación y tristeza. Teresa de Jesús pedía a sus hermanas: «**Miren a Jesús resucitado y... estarán alegres.**»

—Sólo por hoy desecharé toda preocupación y tristeza. Teresa de Jesús pedía a sus hermanas: «**Miren a Jesús resucitado y... estarán alegres.**»

—Sólo por hoy me comportaré con alegría de acuerdo con lo que amo y espero: Jesús resucitado. Goethe escribía: «**Somos y nos comportamos de acuerdo con aquello que amamos.**»

—Sólo por hoy procuraré ser «un aleluya». Valoraré aquello que me enriquece humanamente, espiritualmente y que tienda hacia **la alegría perenne del cielo.**

—El escritor católico francés Paul Claudel, que estrenó en Barcelona durante el Congreso Eucarístico Internacional su obra *La Anunciación de María*, solía repetir: «**Enseña a los hombres que: no tienen otro deber en este mundo que... la alegría.**»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Los discípulos de Emaús

Lo que les sucedió a los discípulos de Emaús es que el caminar con el Resucitado, al compartir sus expectativas, al recordar sus vivencias con Jesús y repasar los pasajes de la Escritura, entendieron lo que les había ocurrido.

Y al repetir Jesús el gesto de la fracción del pan, entonces recordaron y reconocieron. Al comprender, tuvieron la fuerza para regresar junto a la comunidad y dar testimonio (Lc 24,13-32).

En Pentecostés sucede lo mismo. El Espíritu Santo no se limita a iluminar la memoria de los discípulos para que puedan repetir las palabras textuales del Maestro. Entendieron en profundidad la enseñanza que habían recibido.

Al darse cuenta de la trascendencia de lo acaecido, volvieron a experimentarlo con mayor intensidad aún. Y al vivirlo de nuevo, lo comprendieron desde una nueva perspectiva que infundió solidez a su vida y a su fe. Desde esta base consistente pudieron dar testimonio con una fuerza renovada.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

4. □ **Dilluns** (■ Barcelona, catedral: La Santa Creu) (litúrgia hores: 1a setm.) [Ac 14,5-18 / Sl 113b / Jn 14, 21-26]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gortard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.

5. □ **Dimarts** [Ac 14,19-28 / Sl 114 / Jn 14,27-31a]. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe; santa Irene, vg. i mr. (304), a Tessalònica.

6. □ **Dimecres** [Ac 15,1-6 / Sl 121 / Jn 15,1-8]. Tradició del martiri *ante portam Latinam* de sant Joan evangelista, patró de les arts gràfiques. Sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco; santa Beneta, vg. i mr.; sant Justí, prev.; beat Francesc de Laval, bisbe de Quebec.

7. □ **Dijous** [Ac 15,7-21 / Sl 95 / Jn 15,9-11]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. x-xi); sant Benet II, papa.

8. □ **Divendres** [Ac 15,22-31 / Sl 56 / Jn 15,12-17]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, a més d'altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, patró dels radiòlegs i dels radioterapeutes. Sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. franciscanes dels Sagrats Cors.

9. □ **Dissabte** [Ac 16,1-10 / Sl 99 / Jn 15,18-21]. Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; també la d'Argeme (Còria). St. Gregori de Berruza, bisbe; sta. Caterina de Bolonya, vg.; sta. Casilda, vg.

10. □ † **Diumenge vinent**, VI de Pasqua (lit. hores: 2a setm.) [Ac 10,25-26.34-35.44-48 / Sl 97 / 1Jn 4,7-10 (o bé: 1Jn 4,11-16) / Jn 15,9-17 (o bé: Jn 17,11b-19)]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol. Sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

DIUMENGE V DE PASQUA

▮ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 9,26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars.

L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

▮ Salm responsorial (21)

R. *En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec.*

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. / En menjaran els humils fins a saciar-se, / lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, / i diran: «Viviu per molts anys.» R.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor / tots els països de la terra; / es prosternaran davant seu / gent de totes les nacions. / Fins les cendres de les tombes l'adoraran, / s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dóna, / els meus descendents li seran fidels. / Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, / i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, / i els diran: «El Senyor ha fet tot això.» R.

«Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit», diu el Senyor

▮ Lectura de la primera carta de sant Joan

(1Jn 3,18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 15,1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dóna fruit en mi, el Pare la talla, i la que dóna fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus.»

▮ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 9,26-31)

En aquellos días, llegado Pablo a Jerusalén, trataba de juntarse con los discípulos, pero todos le tenían miedo, porque no se fiaban de que fuera realmente discípulo. Entonces Bernabé se lo presentó a los apóstoles. Saulo les contó cómo había visto al Señor en el camino, lo que le había dicho y cómo en Damasco había predicado públicamente el nombre de Jesús. Saulo se quedó con ellos y se movía libremente en Jerusalén, predicando públicamente en nombre del Señor. Hablaba y discutía también con los judíos de lengua griega, que se propusieron suprimirlo. Al enterarse los hermanos, lo bajaron a Cesarea y lo enviaron a Tarso.

La iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en la fidelidad al Señor, y se multiplicaba, animada por el Espíritu Santo.

▮ Salmo responsorial (21)

R. *El Señor es mi alabanza en la gran asamblea.*

Cumpliré mis votos delante de sus fieles. / Los desvalidos comerán hasta saciarse, / alabarán al Señor los que lo buscan: / viva su corazón por siempre. R.

Lo recordarán y volverán al Señor / hasta de los confines del orbe; / en su presencia se postrarán / las familias de los pueblos. / Ante él se postrarán las cenizas de la tumba, / ante él se inclinarán los que bajan al polvo. R.

Me hará vivir para él, mi descendencia le servirá, / hablarán del Señor a la generación futura, / contarán su justicia al pueblo que ha de nacer: / todo lo que hizo el Señor. R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan

(1Jn 3,18-24)

Hijos míos, no amemos de palabra y de boca, sino de verdad y con obras. En esto conoceremos que somos de la verdad y tranquilizaremos nuestra conciencia ante él, en caso de que nos condene nuestra conciencia, pues Dios es mayor que nuestra conciencia y conoce todo.

Queridos, si la conciencia no nos condena, tenemos plena confianza ante Dios. Y cuanto pidamos lo recibimos de él, porque guardamos sus mandamientos y hacemos lo que le agrada.

Y éste es su mandamiento: que creamos en el nombre de su Hijo, Jesucristo, y que nos amemos unos a otros, tal como nos lo mandó. Quien guarda sus mandamientos permanece en Dios, y Dios en él; en esto conocemos que permanece en nosotros: por el Espíritu que nos dio.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 15,1-8)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Yo soy la verdadera vid, y mi Padre es el labrador. A todo sarmiento mío que no da fruto lo arranca, y a todo el que da fruto lo poda, para que dé más fruto. Vosotros ya estáis limpios por las palabras que os he hablado; permaneced en mí, y yo en vosotros. Como el sarmiento no puede dar fruto por sí, si no permanece en la vid, así tampoco vosotros, si no permanecéis en mí. Yo soy la vid, vosotros los sarmientos; el que permanece en mí y yo en él, ése da fruto abundante; porque sin mí no podéis hacer nada. Al que no permanece en mí lo tiran fuera, como el sarmiento, y se seca; luego los recogen y los echan al fuego, y arden. Si permanecéis en mí, y mis palabras permanecen en vosotros, pedid lo que deseáis, y se realizará. Con esto recibe gloria mi Padre, con que deis fruto abundante; así seréis discípulos míos.»

COMENTARI

Només ancorats en el Crist donarem fruit

La Pasqua és un esdeveniment que és símbol de vida, de vida retrobada, de vida plena, la de Jesús i la nostra. El fragment evangèlic d'avui ens recorda que la fecunditat de la nostra vida depèn de la relació vital amb el Senyor. Jesús il·lustra aquesta veritat amb la imatge del cep i les sarments que ja es troba a l'Antic Testament. Jesús es presenta com «el cep veritable», les sarments del qual som nosaltres. La nostra vida només donarà fruit si estem en comunió vital amb Jesús: «Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi». Jesús es posa, doncs, com a centre significatiu i com

a condició essencial perquè la vida de l'home sigui significativa i fecunda.

La segona lectura afirma aquesta mateixa doctrina quan diu que el fruit fonamental que especifica la moral pasqual és l'amor que «no sigui només de frases i de paraules, sinó de fets i de veritat». És a dir, guardant els manaments que fan referència a la fe i a l'amor fratern: «El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat». La fe i l'amor són els constitutius essencials de la nostra realitat de cristians, són el *manament* essencial, el fruit essencial que el cristià, unit al Crist —cep veritable— ha de produir. Un exemple concret d'aquesta relació vital amb Crist el trobem en sant Pau, que després de la

seva conversió queda transformat pel seu encontre amb el Crist i dóna testimoniatge de la seva fe a Jerusalem i arreu on va (1a lectura).

La paraula de Déu ens invita avui a retornar a les arrels del nostre ser cristià. L'èxit de la nostra vida només serà possible si estem arrelats en el Crist. Sense ell, la nostra existència es torna estèril i sense fruits. La Paraula de Déu ens proposa una vida ancorada en el Crist. Units a Crist, la nostra vida personal i eclesial donarà fruits abundants. En el pluralisme viurem la unitat. Aquesta reunió queda refermada per l'escolta de la Paraula i per la participació en l'Eucaristia, les dues taules on s'alimenta la vida cristiana.

Ignasi Ricart, claretià

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

IV Congrés Litúrgic de Montserrat. Del 16 al 18 d'abril, es commemora el centenari del I Congrés Litúrgic celebrat a Montserrat. S'hi va reflexionar sobre els fonaments i la pràctica de l'acció litúrgica, analitzada en el context i els moments actuals. El Congrés es va clausurar amb la missa solemne presidida per l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), Jaume Pujol, amb el qual van celebrar l'arquebisbe Piero Marini, els altres bisbes de les diòcesis catalanes, els monjos del monestir i un gran nombre de preveres, amb assistència d'un gran nombre de fidels.

Diada de germanor de l'Hospitalitat de Lourdes a St. Vicenç dels Horts. Va tenir lloc el passat diumenge 19 d'abril. Després de la rebuda amb un petit esmorzar, es va continuar amb l'Eucaristia, presidida pel bisbe Agustí, concelebrada per Mn. Santacana i acompanyada en els cants pel grup Ítaca. Al dinar de germanor, amb més de 400 comensals al poli-

Creu Sant Jordi a Mn. Josep Maria Aragonès. Demà, dilluns 4 de maig, es realitzarà l'acte de lliurament de la Creu Sant Jordi que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha acordat concedir enguany a 27 personalitats i 15 entitats que s'han destacat pels serveis prestats a Catalunya en la defensa de la seva identitat o, més generalment, en el pla cívic i cultural. Entre els guardonats hi ha Mn. Josep Maria Aragonès i Rebolgar, «en reconeixement al seu compromís cívic i a una activitat espiritual exercida com a representant d'un cristianisme obert, acollidor i arrelat a Catalunya. L'activisme cultural que el distingeix ha contribuït valuosament a la dinamització del municipi de Torrelavit i del Penedès amb diverses iniciatives, moltes d'elles adreçades a infants i joves». Entre altres persones i institucions, també han rebut enguany aquest reconeixement la comunitat benedictina de Sant Daniel de Girona i el Grup de Treball Estable de Religions (GTER).

esportiu Sant Josep, es van unir Mn. Domingo, vicari episcopal, Mn. Ollé, consiliari de l'Hospitalitat i Mn. Roig, fill del poble que complí sis anys d'ordenació el dia anterior, el mateix dia que el bisbe Agustí recordava la seva ordenació episcopal, i tots dos van ser felicitats. Les entitats municipals es van bolcar en col·laborar perquè fos una festa ben reeixida.

AGENDA

1a Jornada Interdiocesana de Pastoral Juvenil. Dissabte 9 de maig, de les 10 a les 19 h, al Seminari Conciliar de Barcelona. Organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Joventut, amb xerrades i tallers pràctics,

amb el lema «Cridats a quelcom gran. Acompanyar pastoralment a adolescents i joves». Per a més informació: joventut@bisbatsantfeliu.cat.

Trobada diocesana del 17 de maig, per als joves. La proposta de participació des de la Delegació de Joventut inclou: arribada a les 14 h a l'antic monestir de Santa Cecília i dinar; a les 15 h, pregària i caminada fins al monestir, on s'arribarà a les 16 h, per participar amb tots els assistents a la missa d'acció de grà-

cies que comença a les 17 h. Per a més informació: joventut@bisbatsantfeliu.cat

Pasqua del Malalt. La celebració diocesana serà diumenge 10 de maig, amb l'Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç a les 16.30 h, presidida pel bisbe Agustí. A continuació hi haurà l'animació lúdico-festiva, amb la intervenció d'un grup de *mariatxis* i un piscolabis. Al web del bisbat trobareu material relatiu a aquesta jornada.

FORMACIÓ

Curs de pastoral i ètica de la salut. El Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut organitza aquest curs que aprofundirà «L'acompanyament de la vellesa a la bellesa». Té lloc els quatre dimarts del mes de maig, de les 16 a les 19 h, al CaixaForum de Montjuïc (Barcelona). Per a més informació: tel. 933 171 597.

Cap de setmana d'Encontre Matrimonial. 15, 16 i 17 de maig. Organitzat pel moviment del mateix nom, està dirigit a parelles, sacerdots i religioses que vulguin millorar la seva relació matrimonial o amb la comunitat. Casa d'exercicis Sant Ignasi, dels Jesuïtes de Sarrià, Barcelona. Per a més informació: tel. 936 500 721 - 934 621 250, www.encontrematrimonial.org.

ECO DE LA PALABRA

¿Iglesia perfecta o Iglesia viva?

Cómo deseáramos escuchar de boca al menos de una mayoría de nosotros «estoy contento de pertenecer a esta Iglesia; en ella veo, toco, vivo el Espíritu de Jesucristo»!

Si no es frecuente escuchar estas u otras palabras semejantes, no es necesariamente porque la Iglesia sea imperfecta. Puede deberse también a otras causas. Así, puede ocurrir que no tengamos ojos para descubrir realidades del Espíritu en ella. O que no conocemos los tiempos o los modos como el Espíritu conduce a su Pueblo.

El que no conoce el campo, se da un paseo por entre las viñas del Penedés y ve casualmente que el labrador las está podando y piensa que las está matando; y va en pleno invierno, cuando las cepas están desnudas, aparentemente secas, y piensa que están muertas. Evidentemente la poda es necesaria y «toca» que en invierno la viña esté así. Un sarmiento puede estar unido a la cepa, aunque aparezca sin hojas ni fruto: ya los tendrá cuando el tiempo sea propicio. Y los tendrá gracias a la poda y al tiempo de «hibernación».

Esto era más o menos lo que nos quería decir Jesús con su parábola de la vid y los sarmientos: independientemente de la apariencia, lo que im-

porta es que el sarmiento no se aparte de la vid. Debemos recordarlo, porque algunas veces pensamos que la Iglesia nacida de Jesucristo Resucitado ha de ser una Iglesia en la que todo se vea claro, no haya momentos de perplejidad, ni búsquedas difíciles, ni conflictos. Esta creencia llevó a algunos a buscar una Iglesia de sólo «puros», auténticos y santos. Acabaron en fracaso, haciendo lo contrario de lo que querían. Esta Iglesia nunca ha existido.

Ni siquiera la narración del libro de los Hechos de los Apóstoles, que tendía a idealizar las comunidades de los primeros cristianos, dejó de relatar los momentos críticos. Cuando san Pablo, ya convertido y bautizado y tras un tiempo de reflexión y convivencia con la comunidad de Damasco, va a Jerusalén, se produce una profunda crisis. A aquella comunidad, la principal, le resultaba muy difícil entender, no sólo «el personaje», que antes había causado tanto sufrimiento, sino también las ideas que predicaba. Su presencia despertó suspicacias, temor, rechazo. Tuvo que salir Bernabé a dar la cara por él. La comunidad le aceptó, pues vio que le acompañaba el Espíritu. Pero ante la reacción que tuvieron los judíos de origen griego, le invitaron a volver a su tierra,

Tarso, como medida prudente. Según algunos, para alejar «el problema». En definitiva,

«La Iglesia gozaba de paz en toda Judea, Galilea y Samaria. Se iba construyendo y progresaba en la fidelidad al Señor y se multiplicaba, animada por el Espíritu Santo» (cf. *Hch* 9, 26-31).

Paz, crecimiento en número, progreso en fidelidad al Señor... Era la primavera de la Iglesia. De ellas ha habido muchas a lo largo de la historia. Pero ninguna se ha realizado sin momentos de búsqueda, de tensiones y decisiones costosas.

«Permanecer». Permanecen las rocas, los molinos, los astros, las leyes físicas, la lógica... Pero el permanecer de la Iglesia es semejante a como sigue el sarmiento unido a la vid, es decir, es un permanecer vivo: cada primavera revive tras haber sido podado y haber pasado su invierno, sin dejar de ser el mismo y, sin embargo, cada vez nuevo. Así vive la Iglesia, en fidelidad y crecimiento, en arraigo y en novedad, en seguridad y en aventura... No puede ser de otra manera. Dios nos quiere así.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat